

3. neděle velikonočního období – 4. května 2014

čtení: Sk 17,22-29

kázání:

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17) Jsme vděční, náš Pane, za náš podíl na novém stvoření, který máme díky tobě. Kéž to staré stále více opouštíme a naopak do nového vrůstáme, v tom novém sílíme.

 Sk 17,30-32

„Samá voda. Samá voda. Přihořívá. Hoří!“

Asi jste někdy hráli na schovávanou s tím, že jste navigovali, napovídali, dávali najevo, zda je člověk blízko hledanému. Podobně tak vypadá Pavlovo vystoupení na Aeropagu, při němž představuje křesťanskou víru řeckým mudrcům a athénským filosofům.

„Samá voda“ - to je oltář neznámému bohu. Nějaký tu možná je, ale je neznámý. Nic o něm nevíme. Nevíme jaký je, neznáme jméno, nevíme, co činí, působí. Vlastně ani nevíme, jestli vůbec je. Takže jen pro jistotu, aby se nějaký bůh necítil uražen a nehněval se na nás proto, že jej neuctíváme, a neškodil nám kvůli tomu, pro jistotu mu uděláme místo k uctívání. „Samá voda.“ Tady opravdového, živého Boha, který má jméno a dává se nám poznat, vznáší nárok na náš život, nenalezneme.

„Samá voda“ - to jsou chrámy se sochami ze zlata a stříbra a z kamene. Bohové vyrobení lidskou zručností a důmyslem jsou na hony vzdáleni tomu, kdo je cílem lidských hledání. Pohanský způsob uctívání toho, co je nad námi, nevede ke kýženému cíli. Nenalezneme tak upokojení duší, naději, nenajdeme tak radost a štěstí, smysl života a naplnění naší lidské existence. Ačkoli v této náboženské oblasti vznikla i vynikající sochařská, architektonická a literární díla obrovských kvalit, ačkoli umožnila jistý rozkvět lidského ducha, k tomu nejzásadnějšímu se člověk touto cestou nedostane.

„Samá voda“ - to je horlivost napřena špatným směrem. Člověk místo, aby se přibližoval, se jen s větší rychlostí vzdaluje. A i kdyby snad to právě čirou náhodou natrefil, nepozná, neuvědomí si to, nedojde mu to.

„Přihořívá“ - poněkud blíže nalezení jsme, když si uvědomíme, jak říkají i někteří z pohanských aténských básníků, že „jsme jeho,“ tj. Boží, „děti.“ To už se začínáme pohybovat na okraji toho, co by šlo nazvat Boží blízkostí, poznáním Boha, nalezením. Ano, Bůh si s námi nehraje na schovávanou, ale chce, abychom jej našli. Abychom se jej nějakým způsobem dopátrali, po tom touží, s tím se k nám sklání. Uvědomit si, kdo je dílem a kdo tvůrcem, je první krůček správným směrem. Přiblížili jsme se nalezení.

„Přihořívá“ - to je obdiv nad krásou stvoření, které má svůj řád. Údiv nad tím, že slunce vyjde každé ráno a spěje po své dráze k západu, aby se druhý den ráno zase vynořilo nad obzor. Údiv nad majestátností hor a nad krásou rozpjatých motýlích křídel. Je to všechno samo sebou? Vyskytlo se to náhodou, přirozeným vývojem? Nebo jak? Někdo snad „stvořil ... lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí a hranice lidských sídel?“ Takové uvažování vede blíž k nalezení.

Ovšem stále jen „přihořívá“ - zůstat u myšlenky Boha jako pouhého stvořitele všeho ještě plně nevystihuje vše o Bohu. Stvořitel se jeví jako vzdálený, vyvýšený, nedosažitelný. Ale tak tomu podle Pavla a podle naší křesťanské víry není. On „přece není daleko od nikoho z nás.“

„Přihořívá“ - jsme na správné stopě, když se dáme zlákat ke hledání. Ale ještě nadějnější situace nastává tehdy, když se objeví někdo, kdo je schopen o Bohu zvěstovat. Protože naše možnosti nalézt jsou přeci jen omezené, ale Bůh se nám chce dát opravdu najít, a proto posílá své zvěstovatele, kteří nás navedou, odhalí, kde a jak a v čem je možné Boha najít.

„Hoří!“ Jste u cíle. Víte vše: „Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.“

Jako první z důležitých skutečností slyšíme: „Bůh prominul.“ Základem všeho našeho poznání Boha je objevení Božího odpuštění. Není snad důležitější zvěsti pro autora Lukášova evangelia a Skutků apoštolských, než dát poznat a pochopit, že Bůh nám otevírá svou náruč plnou odpuštění. Že smazává prošlý čas plný nepochopení a nepoznání. Ale když už jste našli, víte, že se svou minulostí nemusíme trápit, že nás nemusí tížit, svazovat, ochromovat. Člověk, který Boha pozná, lituje toho promarněného času, lituje své dřívější zaslíbenosti. Ale ví, že mu to nijak nebrání v tom obrátit se k Bohu, začít nově, jinak, lépe.

To je druhá nesmírně podstatná věc. Že Bůh ve své blízkosti, když jej poznáme, otevírá pro nás tento nový život. Život podle zákonů Božího království, nikoli po způsobu tohoto světa. Nejen, že Bůh nepočítá špatné, ale naopak také vede k dobrému, ukazuje správný směr.

A právě tuto novou etapu lidského života, etapu, která začala nalezením Boha, bude Bůh soudit skrze jednoho muže, kterého k tomu určil. To je to třetí, že skrze Ježíše Krista bude Bůh soudit. Tedy v porovnání s jeho životem se bude posuzovat i ten náš život nový. Nakolik odpovídal jeho nárokům, jeho učení a vedení. Máme si být vědomi této odpovědnosti, s níž žijeme před Boží tváří. Máme si být vědomi i pomoci, kterou můžeme v Ježíši, v tom muži Bohem určeném, najít. Kolik je právě v něm síly, pomoci, rady.

To všechno Bůh stvrdil tím, že toho muže vzkřísil z mrtvých. Tím poskytl všem lidem důkaz o tom, že odpuštění, nový začátek a posouzení toho nového způsobu života je skutečně tím způsobem, který zvolil Bůh.

„Hoří!“ Našli jste, jste u cíle hledání, už víte a znáte. A co teď? Zareagujeme jako Athéňané na Pavla? „No, dobrý, rádi si to poslechneme až někdy jindy. Třeba na svatýho Dyndy.“ Budeme zklamaní tím, co jsme našli? Anebo se k Pavlovi, k jeho zvěsti a k jeho náhledu na svět připojíme a uvěříme mu? Na tyto otázky už musíme dávat odpověď každý sám za sebe.

Amen